

על אי יפהפה בים דרומי, שם איפה ששרשראות של סחלבים מתפשטות בין העצים, אורך הימים והלילות שווה וגם החום נמשך יום ולילה, חיו פעם שבע אחיות. הן היו יתומות מאבא ואמא ולא היו להן אחים, ולכן הבכורה שביניהן ניהלה את הכל ואחרות עשו הכל מה שאמרה להן. אחת האחיות ניקתה את ביתן, אחרת הביאה מים מהבאר, שלישית בישלה את ארוחותיהן והצעירה שביניהן עבדה הכי קשה כי היה עליה לחטוב ולהביא הביתה את עצי ההסקה, כדי שהאש תבער תמיד. זאת הייתה עבודה קשה ומעייפת וכשכבר הזינה את האש והניחה זרדים שיספיקו עד ליום המחרת, היא לעתים נשכבה תחת עץ ונרדמה עמוק. אך בוקר אחד, כאשר סחבה על גבה חבילת עצים, הביטה על הנחל שזרם בדרך לביתן והוא נראה לה כה קריר ומזמין שהחליטה להתרחץ בו, במקום

לישון, כפי שנהגה רגיל. היא זרקה כמה חתיכות עץ לאש ואת היתר הערימה בפינת הבית, ואז רצה אל הנחל וקפצה פנימה. היא נהנתה מצלילה ושחיה עד ליער, שם העצים היו כה צפופים שכמעט ולא ניתן היה לראות את השמש. אחרי זמן היא הביטה סביב וראתה דג קטן שנראה כאילו עשוי מקשת בענן, כה בהירים היו הצבעים שנצצו ממנו. "הייתי רוצה בחית מחמד כזו" חשבה, וכשבפעם הבאה הדגיג עבר לידה, הושיטה את ידה ותפסה אותו. היא רצה אז לאורך השביל הירוק עד למערה קטנה, שלפניה הזרם נפל מעל סלעים ויצר בריכה קטנה. שם היא שמה את הדג הקטן, שקראה לו ג'ולונג, הבטיחה להביא לו קצת מזון והלכה משם. כשהגיעה הביתה הארוחה הייתה כבר מוכנה, והבת הבכורה חילקה את מנותיהן של ששת האחרות. אבל הצעירה לא גמרה את המנה שלה, וכשאחרות לא ראו רצה חזרה לבריכה הקטנה, שם שחה הדג הקטן. "ראה! לא שכחתי אתך" היא אמרה והטילה את

גרגירי האורז, אחד אחרי שני למים, שם הדג בלע אותם בתאוותנות, כי עוד לא הזדמן לו אף פעם אוכל כה טעים.

"זה להיום" היא אמרה בסוף "אבל אבוא שוב מחר" והיא נפרדה ממנו וחזרה הביתה.

היא לא סיפרה לאחיותיה על הדגיג, אך כל יום שמרה קצת אורז בשבילו וגם שרה לו שיר קטן אותו חיברה בעצמה. אם לפעמים הרגישה ברעב, אף אחד לא ידע זאת, והיא בעצמה לא דאגה כי שמחה לראות איך הדג שלה נהנה. והדג גדל והשמין, אבל הנערה בעצמה רזתה ונחלשה, משא העצים נעשה לה כל פעם כבד יותר ובסוף אחיותיה הרגישו בכך.

הן התייעצו ביניהן ואחת מהן עקבה אחרי הצעירה עד לבריכה של ג'ולונג וראתה שהיא נותנת לו אורז מהארוחה שלה. היא סיפרה לאחיותיה מה ראתה וסיפרה גם על הדג היפה והשמן שבבריכה. לכן הבת הבכורה הלכה ותפסה את הדג, והן ביטלו אותו לארוחה בזמן שהצעירה עוד עבדה ביער ולא ידעה כלום.

למחרת היא הלכה כרגיל לבריכה ושרה את השיר שלה, אבל ג'ולונג לא בא אליה. היא שרה שוב ושוב ואז כרע ברך והביטה לתוך המים אך לא יכלה לראות שום דבר בפנים.

"ג'ולונג לא יכול היה למות" אמרה לעצמה "כי אז גופו היה צף על פני המים" והיא חזרה הביתה מדוכאת ופתאום הרגישה עייפות גדולה. "מה קורה לי?" חשבה. בקושי הצליחה להגיע הביתה, שם נשכבה בפינה, נרדמה חזק, ואחיותיה לא הצליחו להעיר אותה.

היא ישנה כך ימים אחדים אך בוקר מוקדם אחד העירו אותה קריאות חזקות של תרנגול. היא הקשיבה לקריאתו והבינה שהוא מספר לה כי שג'ולונג מת, נשחט ונאכל על ידי אחיותיה ושעצמותיו קבורות תחת אש המטבח. היא קמה בשקט, הרימה את האבן הגדולה שתחת האש, הוציאה משם עצמות וזחלה עד המערה שליד הבריכה. שם היא חפרה גומה וקברה את העצמות מחדש. וכאשר כיסתה את הגומה שרה שיר בו ביקשה מהעצמות להצמיח עץ. עץ כה גבוה

שהעלים שלו יפלו על אי אחר ושם מלך יאסוף אותם.

מאחר שלא היה יותר ג'ולונג שבשבילו היה צריך לחסוך אוכל, הנערה הבריאה, יכלה שוב לבצע את העבודות שלה ואחיותיה לא הטרידו אותה. אך הן לא ידעו שכל פעם בדרך ליער היא מבקרת את המקום בו התחיל לצמוח עץ, שגם נעשה גדול ויפה מיום ליום.

עוד מעולם לא היה עץ כזה באי. הגזע היה מברזל, עלים ממשי, פרחים מזהב ופירותיו היו יהלומים. ובלי שהנערה ידעה זאת, ערב אחד רוח קלה הורידה את אחד העלים, הביאה אותו מעבר לים והניחה לרגלי אחד מעוזרי המלך.

"איזה עלה מוזר זה? עוד לא ראיתי כזה קודם. צריך להראות אותו למלך" אמר האיש. וכשהמלך ראה את העלה הכריז שלא ישקוט עד שימצא את העץ שממנו בא העלה, אפילו אם יצטרך לבלות את כל חייו בביקורי האיים שסביב.

למזלו הוא התחיל את חיפושיו באי הקרוב ביותר ושם, ביער, ראה פתאום עץ הברזל, בעל ענפים

מכוסים בעלים נוצצים כמו זה שהחזיק ביד. "אך איזה עץ זה, ואיך הגיע לכאן?" שאל המלך את עוזריו. איש לא ידע לענות על כך. אלא שלא רחוק ראו ילד קטן ושאלו אותו מי גר בסביבה. "שבע בחורות חיות כאן בבקתה" ענה הילד והצביע בכיוון מערב.

"אז לך והביא אותן הנה, ואני אמתין כאן" אמר המלך.

הילד הלך וסיפר לאחיות שאיש מכובד, עם שרשראות יהלומים על צווארו, מבקש לראותן. מרוגשות הלכו ששת הבנות הגדולות אחרי הילד, אך הצעירה ביותר, שלא איכפת היה לה להופיע בפני זרים, נשארה בבית והמשיכה בעבודתה. המלך בירך את הבנות וחקר אותם אודות העץ, אך הן לא ידעו עליו כלום ולא יכלו לספר לו דבר. "ואם אנחנו, שחיות כאן, קרוב ליער, לא יודעות, איש לא יוכל לספר לך ולא כלום" הוסיפה הבכורה, שהתאכזבה מכך שכל מה שמעניין את המלך, זה העץ בלבד. "אבל הילד דיבר על שבע בנות, ואתן רק שש" אמר

המלך.

"הצעירה שבנינו היא בבית, אבל היא לרוב ישנה ויודעת רק לחטוב עצים" ענו לו.

"זה יתכן" אמר המלך "אבל אולי היא גם חולמת. בכל אופן אני רוצה לדבר גם אתה". והוא ציווה על אחד ממלוויו להביא גם את הנערה.

האיש חזר תוך זמן קצר עם הבת הצעירה, וברגע שהיא עברה ליד עץ הברזל העץ השתחוה לפניה. היא הושיטה את ידה ולקחה כמה עלים ופרחים, ונתנה למלך.

"נערה שיכולה לבצע פלאים כאלה צריכה להיות לאישה של מלך" אמר הוא, ולקח אותה אליו לאי שמעבר לים, שם הם התחתנו וחיו באושר ועושר.